

Két éve,ilyentájt látta először az asszonyt. Már a lomb egy része lehullott, amit még megtartottak a fák, sárgában, bordóban, narancsszínben lebegtek a szélben. A nap melege enyhült, a reggelek és esték hűvössé váltak. Elegánsan felöltözve, hangosan zokogva közeledett az úton, nem törődve az őt övező figyelemmel. Lefordulva a parcellák közé, megállt a harmadik sírnál. Majd táskáját letéve a nyughely melletti kis padra, leült. Arcát a kezébe temetve percekig zokogott. Mikor kis idő múlva lassan elcsendesedett, felállt és kicserélte a két nappal előtte vázába tett virágot, frissre. Kicsit még álldogált, majd elindult a hosszú úton a sírkert kapuja felé. A férfi letette a seprűt és lapátot, hogy megnézze, kit sirat az a szépen öltözött asszony ennyire? A táblán egy férfi neve állt, és a korából ítélve nyilván a férje lehetett. Most is ugyanolyan csinosan volt öltözve, és a haján frissen látszott a fodrász keze nyoma. Már nem zokogott, de arca vigasztalhatatlan szomorúságról árulkodott. Táska a vállán lógott, mint mindig és kezében hatalmas csokor fehér krizantémot tartott, virágjával lefelé. Ridiküljét letéve, vízért ment a közeli kútra. Ahogy elrendezte a virágokat, helyet foglalt a szokott módon, s a férfi látta, hogy fázósan húzza össze magán kabátját. Pár percig még ült, de hirtelen feltámadt a szél tovább hűtve a levegőt. Felállni készült, ám valami megérintette a lábát. Ijedten lenézett, s egy fehér kis szőrmók kutya nézett rá fel, csillogó fekete szemével.

- Hát te? De kis cuki vagy! Hogy kerülsz ide? Hol a gazdid? – simogatta meg a kis buksit, mire a kiskutya megnyalta a becéző kezét.

A férfi épp az összegyűlt szemetet öntötte a tartóba, így nem láthatta a jelenetet. A nő felállt, s körbefordulva, megpillantotta őt.

- Jó napot! Nem tudja véletlenül kié ez a kutya? – emelte fel hangját, hogy a másik meghallja. A férfi, hogy ne kelljen kiabálnia, elindult felé. A kutya, elé szaladt. Aztán ott álltak mind a hárman.

- Jó napot asszonyom! - s kissé meghajolt - Három napja van itt. Nem sokkal utána jött, hogy maga elment. Talán itt tették ki valami kocsiból. Azóta etetem, de haza nem vihetem. Van otthon két nagy, és elég vérmesek. De hogy a hétvégén mi lesz vele, nem tudom. Én nem dolgozom, és ráadásul ki szokott menni a kerítésen, egy lyukon. Előbb-utóbb elüti valami. Mindketten a kutyát nézték, míg ő felváltva tekingetett hol az egyikükre, hol a másikra.

A nő tétovázott kicsit, majd megszólalt:

- Mit gondol. Hazavihetném? – nézett a férfi szeméibe, választ várva.

- Komolyan gondolja? – kérdezett vissza az, meglepődve.

- Igen. Persze – válaszolt olyan hangon, mintha magától értetődő lenne. Ami pedig még meglepőbb volt, most először látta a nőt mosolyogni.

- Vigye csak haza, ha tényleg úgy gondolja! Biztos nagyon boldog lesz. Volt itt egy kutya régen, annak a házába tettem neki jó meleg rongyokat, de nem megy be. Nem tudom, hol tölti a hideg éjszakákat. Reggel a kerítés alatt bújt be tegnap is, ma is.

- Nálam, jó melegben fog aludni. Nem is engedném kint maradni éjszakára. Olyan kicsi még. De ha nagy lenne, sem. Lehajolt, és felvette a csöpp kutyát, aki remegett.

- Na, Cuki! Ugye jó lesz neked ez a név? Haza jössz velem? – ölelte magához, mire a kölyök megnyalta az arcát. – Ezt igennek veszem – s nevetve megsimogatta a kócos kis fejet.

A férfi is megsimogatta a kutyát, mire az ránézett.

- Aztán jó legyél, Cuki! Ugye nem felejtesz el? – s mintha kissé szomorkásra sikerült volna a búcsú mosoly.

- Nem felejti el, mert hozni fogom magammal. Látni fogja, hogy jó sorsa lesz.

- Ó az nagyon jó lenne! – s még mondani akart valamit, de ekkor egy újabb szélroham söpört végig erősen, hideget hozva magával. El kellett fordulniuk előre.

Az asszony szétnyitotta a kabátját, és Cukit a meleg szőrmegallér betakarta. Csak a két kis fekete szeme és pici orra látszott ki belőle. Elköszönt, és elindultak a kapu felé. Pár nap múlva egy délután megjelentek. Cuki fehér szőre hó tiszta volt, és egy csinos kis kabátot viselt. Már az útról meglátta a férfit, aki háttal állt nekik. Egy pillanatra megtorpant, és hevesen csóválni kezdte a farkát.

- Oda akarsz menni hozzá? – súgta új gazdája mosolyogva, miközben levette a hámról a pórázt.

Ahogy nem tartotta vissza semmi, megiramodott és két mellső lábát a befogadója lábszárára téve, két lábra állt.

- Cuki! Hát itt vagy? Jaj de csinos vagy! – simogatta meg a pofiját.

Intettek egymásnak az asszonnyal, és elindultak egymás felé.

- Látom, tényleg jó dolga van, ahogy ígérte – mosolygott a nőre.

- A fotelban alszik, a fejemnél és imádom. Két hónap múlva nyugdíjba megyek, és minden időmet vele töltöm. A gyerekek élnek az életüket, és mióta a férjem... - elcsuklott a hangja, de erőt vett magán – vele nem vagyok egyedül. Nem is tudom, mióta nem nevettem. De Cuki mindig ad rá okot. Csak pár nap, és teljesen megváltoztatott mindent. Még beszéltek keveset, azután mivel már sötétedett is elköszöntek. Eljött a tél, és ritkábban látta a nőt a kutyával. Ha jöttek is, siettek a hideg miatt. Csak intettek, de nem beszélgettek. Az autóval az úton állt meg, és a kutyát ölben tartotta. Cuki szépen cseperedett, bár alapjában kistermetű volt. Jó volt látni, mennyire szeretve van. A Karácsony utáni héten a férfi kórházba került, és utána hónapokig otthon maradt betegállományban. Már jócskán tavaszba fordult az idő, a fák, a fű javában zöldelltek mikor újra munkába állhatott. Alig várta, hogy újra találkozzon Cukival. Azután egy verőfényes napon ismeretlen autó állt meg az úton. A volán mellől egy férfi lépett ki, a másik oldalon ugyanakkor az asszony. A nő kinyitotta a hátsó ajtót, és Cuki vidáman ugrott ki az ülésről. De nem egyedül. Egy másik, hasonló termetű barna-fehér foltos sietett utána. A férfi a nő vállára tette a kezét, és elindultak a sír felé. Cuki megállt, és a levegőbe szagolt. Azután elindult. Egyenesen a sírgondozóhoz rohant. A másik is ott termett, ő pedig lehajolva simogatta mindkettőt. Az asszony észrevette, hogy Cuki nincs mellette, és körülnézett. Azután meglátva a régen látott férfit, mosolyogva felé intett. Az, az első pillantásra nem is ismert rá. Az elegáns ruhát felváltotta a melegítő, a magas sarkú cipőt, a kényelmesebb sportcipőt. A haja is rövid, sportosra vágva. Majd az asszony a párjához fordulva mondott valamit, mire ő is barátságosan intett. Ezután mindig együtt jöttek, és a két kutya sosem felejtett el, köszönni neki.

2016. 05. 20.